

Edmund Masiak

Izba gdańska

Palestra 22/2(242), 104-105

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

1.

Kronika centralna

Z okazji przypadającej w grudniu 1977 r. XV-lecia owocnej działalności Klubu Publicystyki Społeczno-Prawnej przy Zarządzie Głównym Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich prezes NRA adw. dr Z. Czeszejko przekazał

zał na ręce przewodniczącego Klubu red. Jana Brodzkiego, w imieniu całej adwokatury i własnym, pisemne gratulacje oraz życzenia dalszych osiągnięć przy wypełnianiu cennych funkcji tego Klubu.

2.

Z życia izb adwokackich

Izba gdańska

Adw. Witold Kurowski. Urodził się 4 października 1902 r. w Starogardzie Gdańskim jako syn kupca Bernarda Kurowskiego i jego żony, rodowitej gdańszczanki, Jadwigi z Glińskich. Zachowanie świadomości i odrębności narodowej polskiej pod zaborem pruskim było połączone z wielkimi trudnościami. Jak wiadomo, Polacy byli wyłączeni od sprawowania jakichkolwiek urzędów i funkcji publicznych, dostęp do wolnych zawodów dla nielicznej inteligencji polskiej był bardzo utrudniony. Społeczeństwo polskie zdawało sobie sprawę z tego, że przede wszystkim zdobycie niezależnej od Niemców bazy materialnej umożliwi zachowanie świadomości narodowej. Kierując się tą przesłanką, ojciec Witolda osiedlił się jako kupiec w Starogardzie Gdańskim. Cieszył się tam powszechnym poważaniem i szacunkiem. Jeżeli w czasie zaborów w okręgu starogardzko-kościerskim zawsze był wybierany — jako poseł do parlamentu — Polak, to zawdzięcza się to

głównie zaangażowaniu politycznemu i społecznemu takich działaczy, jak m.in. ojciec Witolda.

Wychowany w duchu na wskroś polskim, młody Witold Kurowski w czasie pobierania nauki w gimnazjum klasycznym w Starogardzie Gdańskim wstąpił do tajnej organizacji Towarzystwa Tomasza Zana (T.T.Z.). Po ukończeniu szkoły średniej i zapisaniu się na Wydział Prawny Uniwersytetu Poznańskiego zgłasza się do akcji plebiscytowej na Warmii i Mazurach. W związku z tym jego udziałem w tej akcji Niemcy aresztowali go. Zwolnienie nastąpiło dopiero na skutek interwencji Międzyaliantckiej komisji plebiscytowej.

Po ukończeniu studiów uniwersyteckich odbywa Kurowski aplikację sądową, a następnie zostaje sędzią Sądu Grodzkiego w Chełmnie nad Wisłą, potem naczelnikiem Sądu Grodzkiego w Grudziądzu, wreszcie sędzią Sądu Okręgowego w Grudziądzu. Zwolniony na własną prośbę, podejmuje praktykę

adwokacką w Grudziądzu, pełniąc jednocześnie obowiązki notariusza. W związku z ustawowym rozdzieleniem adwokatury od notariatu w 1934 r., pozostaje od tego czasu aż do wybuchu wojny notariuszem. Zmobilizowany w sierpniu 1939 r. jako oficer rezerwy, odbył kampanię wrześniową, a po dostaniu się do niewoli niemieckiej przebywa w oflagach, gdzie współpracuje również z Adamem Rapackim, późniejszym ministrem spraw zagranicznych.

Wpisany po wojnie ponownie na listę adwokatów, tym razem z siedzibą w Gdyni, zajmuje się praktyką adwokacką aż do przejścia na emeryturę w listopadzie 1976 r. W pierwszym powojennym okresie udziela bezpłatnie pomocy prawnej, zwłaszcza ludności rodzimej. Zajmuje się przede wszystkim praktyką cywilistyczną. Dzięki wyjątkowej pracowitości i wielkim zdolnościom stał się wybitnym cywilistą. Zawsze też wykazywał wysoki poziom etyczny.

W latach 1959—1964 pełnił obowiązki skarbnika Rady Adwokackiej w Gdańsku. W chwili przejścia na emeryturę Rada Adwokacka wystosowała do niego pismo z następującą m.in. treścią: „(...) Rada serdecznie dziękuje za długoletnią

i wzorową pracę w adwokaturze gdańskiej. Wspaniała postawa zarówno w pracy zawodowej jak i w życiu prywatnym jest godna naśladowania i służyć będzie jako wzór dla młodszych kolegów (...)”.

Od samej młodości był zapalonym społecznikiem. W okresie międzywojennym był prezesem Powiatowego i Okręgowego Związku Obrony Kresów Zachodnich oraz należał do organów naczelnych tego Związku. Był też aktywnym działaczem PCK, Związku Oficerów Rezerwy oraz Związku Rezerwistów. W 1938 r. został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Po wojnie jest od 1950 r. sekretarzem Miejskiego Komitetu Obrońców Pokoju w Sopocie. Specjalizuje się w prawie spółdzielczym, prowadzi wykłady na kursach dla pracowników spółdzielczości.

Umarł w dniu 25 września 1977 r. W uroczystościach pogrzebowych wzięli licznie udział jego przyjaciele, koledzy i wdzięczni klienci. Odszedł adwokat o głębokiej wiedzy, niezwykle pracowitości, uczciwy, sumienny, o wysokich walorach etycznych. Cześć Jego pamięci.

adw. Edmund Masiak

Izba lubelska

1. Konferencja doskonalenia zawodowego adwokatów w Zamościu. Do pozytywnej tradycji należą organizowane przez Radę Adwokacką w Lublinie konferencje doskonalenia zawodowego adwokatów. Ta atrakcyjna forma podnoszenia poziomu zawodowego, będąca uzupełnieniem wewnątrzspółowego szkolenia adwokatów, zyskała sobie duże grono zwolenników, gwarantuje bowiem szczególnie staranny i stojący na wysokim poziomie dobór tematów i referentów.

Z tych właśnie względów w dniu 26 listopada 1977 r. została zorganizowana w Zamościu konferencja doskonalenia zawodowego dla adwokatów z

terenu województw zamojskiego i chełmskiego. Konferencji przewodniczył kierownik doskonalenia zawodowego adwokatów Izby adw. Piotr Pytka, a referentami interesujących tematów byli: adw. Jerzy Muchorowski (tematyka wypadków drogowych na tle prawa karnego) i adw. Jan Czyżewski (ta sama problematyka w aspekcie prawa cywilnego). Obaj referenci omówili na tle orzecznictwa i praktyki sądowej związane z tematyką konferencji zagadnienia. Na kanwie wspomnianych wystąpień wywiązała się potem żywa dyskusja.

Na zakończenie konferencji prezes Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej